Sistema vocàlic - Vocalisme

Autor:
Data de publicació: 15-03-2022

Diction lessons are taken to accomplish some accent reduction, also known as accent modification or accent neutralization, is a systematic approach for learning or adopting a new speech accent. It is the process of learning the sound system (or phonology) and melodic intonation of a language so the non-native speaker can communicate with clarity. In some cases the student's goal may be to eliminate their accent completely.

El vocalisme (del llatí vocalis "so vocàlic"; també un sistema vocàlic) és un dels principals sistemes fonètics que representa la composició i les característiques del funcionament dels fonemes vocals en un dialecte, dialecte, llengua i grup de llengües. La descripció del vocalisme d'una llengua particular (o dialecte) inclou el nombre de fonemes vocals, la possibilitat de la seva variabilitat, els patrons del seu canvi en diferents posicions fonètiques en la paraula, la càrrega funcional en la parla. La descripció del vocalisme pot representar tant un moment determinat en l'estat del sistema vocàlic (per exemple, el vocalisme de la llengua moderna) com el desenvolupament històric del sistema vocal en un cert període[1][2][3].

Composició
Nombre de fonemes
En les llengües del món, es pot produir un nombre diferent de fonemes vocals, però en gairebé tots ells hi ha necessàriament vocals de la pujada superior i, u i la vocal de la pujada inferior a. Un sistema vocal està molt estès, en el qual, juntament amb i, u, a, es representen les vocals de l'elevació mitjana e i o. Aquest sistema és típic, per exemple, per a la llengua russa[4][5] (segons el punt de vista mantingut per L. V. Shcherba, i que és compartit pels representants de l'escola fonològica de Leningrad, la llengua russa es caracteritza per un sistema de sis fonemes de vocals, que també inclou el fonema ?, o y)[3].

AscensFila

FrontMitjanaDarrere

no labialitzatlabialitzat

Superior
i/i/i
(?/s)
u/ u

Mitjana

e/e

?/o

Abaixar

a / a

Sistema triangular de vocalisme de la llengua russa (a l'esquerra en parelles la designació de fonemes amb signes de l'alfabet IPA, a la dreta - amb les lletres de l'alfabet ciríl·lic)

En llengües amb un sistema de vocalisme poc desenvolupat, es poden observar fins a 2-3 fonemes vocals, com, per exemple, en les llengües abkhaz-adighe: a - ? - (ä) o a - y - (e). El sistema de doble telèfon (a - ?) s'anota en les llengües abkhaz, abaza i ubykh, les tres fonèmiques (a - ? - ä) - en adigueta i kabardino-circassià[6][7]. El sistema de tres vocals i – u – a és típic de les llengües australianes.[8]

En llenguatges amb un sistema desenvolupat de vocalisme, la composició dels fonemes vocàlics s'expandeix distingint vocals per la presència o absència de labialització en una fila, distingint la longitud fonològica i la brevetat de les vocals, així com per contrastar monofongs i diftongs.

L'expansió del conjunt vocàlic distingint entre vocals labialitzades i no labialitzades s'assenyala, per exemple, en llengües germàniques que tenen un gran nombre de vocals. Així, en alemany, en el qual es distingeixen fins a 16 fonemes vocals, la primera fila del sistema vocal es caracteritza per l'oposició de les vocals i: i y:, ? i ?, e: i ø:, ? i œ[9]. Les vocals frontals es contrasten en danès. L'oposició de les vocals de primera fila en termes de labialització i la seva absència també és característica d'altres llengües del món, per exemple, uigur.

En txec, per al qual la longitud de la vocal és la distinció semàntica, hi ha 10 fonemes vocals, que difereixen en longitud i brevetat: ?, i?, u i u?, ? i ??, o i o?, a i a?.[11] En eslovac, que té 15 vocals, l'oposició de vocals curtes i llargues es complementa amb la presència de diftongs i?a, i?e, i?u, u?o.[12]

Vocals franceses

L'inventari vocal també es pot ampliar per incloure vocals nasalitzades en el sistema de vocalisme, com en francès. a causa de la fonació aspiratòria (xiuxiuejant), com, per exemple, en la llengua nilòtica Pokot, així com a causa d'altres signes.

Canvis en la composició dels fonemes

Vocals de la llengua polonesa

Històricament, la composició de les vocals pot canviar, la qual cosa s'associa amb els processos de fonologització i desfonologització que es produeixen en els idiomes. La llengua russa va experimentar una simplificació significativa del sistema vocàlic: en l'antic rus hi havia 11 fonemes vocals, dels quals només 5 han sobreviscut en la llengua literària russa moderna: a mitjans del segle X, les vocals nasals ?? i ?? (denotades per escrit per yus ? i ?) van passar a u i ä (més tard - en un), coincidint així amb vocals no nasalitzades; a mitjans del segle XII - principis del segle XIII hi va haver una caiguda en la reducció - les vocals ultracurdes ? i ? es van perdre en una posició feble i van passar a vocals fortes de formació completa ? i e; en el mateix període, el fonema ? (?) va coincidir funcionalment amb i i, com a resultat de canvis en el sistema d'accent, el fonema o (tradicionalment denotat com ô) va aparèixer en el seu lloc o sota l'entonació ascendent anterior, que més tard va coincidir amb ? (de ? i de o sota l'entonació descendent anterior), sobrevivint només en alguns dialectes. ; el fonema de primera fila de l'ascens mitjà-superior, denotat com ? (per escrit com ?), coincidia amb la vocal e (també amb i en dialectes, o sobrevivia com a fonema independent). Així, en la llengua literària russa, s'han conservat 5 fonemes vocals (i, u, e, ?, a) en dialectes - 5, 6 (c ê addicionalment) o 7 (c ê i ô addicionalment)[3]. En polonès , l'oposició de vocals llargues i curtes (a - a:, o - o:, e - e:, i - i:, u : u:, ã - ã:), que va persistir fins a la primera meitat del segle XV, va ser substituïda en termes del sistema vocal per l'oposició de vocals "pures" i estretes. . A finals del segle XVIII, la pronunciació de vocalies "estretes" coincidia amb la pronunciació de "pur" i el sistema de vocalisme polonès es reduïa a 6 fonemes[~ 1], representats en llenguatge modern: i, (y), u, ?, ?, a (un dels grafemes, que abans denotava un fonema estret - ó, s'utilitza en gràfics polonesos d'avui)[15] . A més, la distinció de vocals per longitud i brevetat s'ha perdut en llatí. L'oposició de les vocals per longitud es va associar en el sistema vocal llatí amb l'oposició per augment: les vocals llargues es van tancar - més altes en augment, i curtes - obertes - més baixes en augment. L'assignació de longitud a la síl·laba oberta estressada en llatí vernacle va portar al fet que l'oposició en longitud i brevetat va ser desfonologitzada: les vocals llargues es van tancar i les vocals curtes es van obrir. Els fonemes adjacents coincidien entre si, i els diftongs monoftongs eren monoftongitzats. En el futur, l'oposició en longitud i brevetat es va tornar a formar en la llengua friüliana i en alguns dialectes del nord d'Itàlia. Per a la resta de les llengües romàniques modernes, aquesta oposició segueix sent fonològicament insignificant.

Organització interna

En cada idioma, els fonemes vocals s'organitzen en el seu propi sistema, que es caracteritza pels seus propis patrons de canviar o retenir vocals en certes posicions associades amb l'entorn fonètic o amb un lloc dins de la paraula. L'organització interna de les vocals està subjecta a l'acció de les lleis fonètiques. Aquestes lleis inclouen l'alternança (ablaut ? - o en alemany: ver-lier-en "perdre" / ver-lor-en "perdut"), synharmonisme (el canvi de l'índex al·latiu en hongarès depenent de l'arrel vocàlica: la vocal frontal a l'arrel és l'afixo -hoz, la vocal posterior és -hez, labialized is -höz, unlabialized is -hez) i altres[1] .

Amb la similitud de la composició del vocalisme en diferents idiomes, l'organització interna del sistema vocàlic en ells pot tenir diferències significatives. Així, amb un conjunt proper de vocals en les llengües russa i ucraïnesa, les seves relacions internes del sistema difereixen en molts aspectes: en les vocals russes estan connectades, per exemple, per alternances regulars a - o i e - i, que no estan en ucraïnès[2]. Al contrari, en ucraïnès hi ha una alternança de i - o, que és inusual per a la llengua russa. En rus, les vocals o i e no s'utilitzen sota estrès- en ucraïnès, la posició estressada d'aquestes vocals és possible.[18] No obstant això, ambdues llengües es caracteritzen, per exemple, per l'alternança històrica de e - ø (fluïdesa vocàlica): dia - dia.

Variabilitat

Fonemes (denotats en negre) i els seus al·lòfons (indicats en vermell) en el sistema vocàlic de la llengua russa

La variació fonètica dels fonemes vocals depèn del seu nombre en el sistema vocal de la llengua i de les característiques del sistema consonàntic de la llengua que afecten la pronunciació de les vocals. Com menys fonemes vocàlics hi ha en una llengua, més al·lòfons tenen. A mesura que l'inventari fonètic de vocals s'expandeix, la seva variació fonètica és limitada. Les possibilitats de variació fonètica també es veuen afectades pel nombre de consonants. Per exemple, la raó de la disminució de la variabilitat de les vocals pot ser l'absència de consonants toves en el sistema consonàntica d'una llengua particular.

A més, la variació fonètica s'associa amb les peculiaritats de la base articulatòria del llenguatge. Per exemple, en rus, la compatibilitat de les vocals posteriors amb consonants toves dóna lloc a variants posicionals difthongoides d'aquestes vocals: en la paraula "sit" [s'æt'], el fonema a entre consonants toves es representa per un difthongoide que comença i acaba amb un element en forma d'i. A més, la raó de la variabilitat en la llengua russa és la reducció qualitativa de les vocals sense pretensió. La durada de l'articulació de vocals sense estrès en comparació amb l'articulació de vocals estressades es redueix significativament, per la qual cosa en pronunciar vocals no estressades, els òrgans articulatoris no tenen temps d'arribar a la posició desitjada característica de la pronunciació de vocals estressades. La conseqüència d'això és un canvi en les propietats articulatòries-acústiques de les vocals en la posició sense valor: es desplacen al llarg de la fila i al llarg de l'ascens (per exemple, l'al·lòfon i en la posició sense valor es desplaça cap a la fila mitjana i cap avall l'ascens). La lentitud de l'articulació vocàlica en rus en rus pot conduir, entre altres coses, a una forta nasalització, estenent-se a gairebé tota la longitud de la vocal després de la consonant nasal: [mãk] "rosella", [nõ] "però"[1][2][18].

Càrrega funcional

Una de les característiques més importants del sistema vocàlic és la seva càrrega funcional en la parla. Pot variar en funció de la proporció de la composició de vocals i fonemes consonàntics en la llengua - si el nombre de fonemes vocals és molt menor que el nombre de consonants, llavors la càrrega informativa sobre les vocals serà baixa, i, per contra, amb un augment del nombre de vocals en el sistema fonològic de la llengua, la càrrega informativa sobre elles augmentarà. A més, la càrrega funcional varia depenent de l'estructura fonètica de la paraula- per exemple, en els llenguatges en què la paraula estructura està subordinada a l'harmonia de vocals, la càrrega funcional és màxima per a la vocal, que determina la qualitat de les vocals restants de la paraula[2].

La càrrega funcional està directament relacionada amb la freqüència d'una vocal particular en la parla. A més, una de les funcions significatives de les vocals és la funció de distingir els parells mínims en el llenguatge: la càrrega funcional correspon al nombre d'aquests parells en què el fonema vocàlic és l'únic mitjà per distingir-los. A més, la càrrega funcional dels fonemes vocàlics depèn del seu paper i del grau de participació en la formació d'unitats gramaticals.

Notes

Comentaris

? En la lingüística polonesa, no hi ha cap punt de vista universalment acceptat sobre el nombre de fonemes vocàlics en la llengua: el so [?], en cas contrari [?] (per escrit - y) un nombre d'investigadors consideren com una de les variants posicionals del fonema i després de consonants dures; la qüestió de reconèixer les anomenades vocals nasals, denotades per escrit per les lletres ? i ?, fonemes independents, segueix sent discutible, en l'actualitat el punt de vista més comú, segons les quals els nasals es consideren combinacions bifonmiques d'una vocal "pura" amb una consonant nasal, respectivament, la nasalitat de la vocal es reconeix com la seva característica posicional-facultativa.

Fonts

? Mostra-ho de manera compacta

? ??????? ???????:1 2 3 4 5 Vocalism / Bondarko L. V. // Velikiy knyaz — Node ascendent de l'òrbita. — M. : Bolshaya rossiiskaya entsiklopediya, 2006. — P. 611—612. — (Bolshaya rossiiskaya entsiklopediya : [v 35 t.] / gl. red. Y. S. Osipov ; 2004-2017, v. 5). — ISBN 5-85270-334-6. (Consultat el 2 de maig de 2021)
? ??????? ???????:1 2 3 4 5 6 7 Bondarko L. V. Vocalisme // Diccionari enciclopèdic lingüístic / Editor en cap V. N. Yartseva. — M.: Sovetskaya entsiklopediya, 1990. — 685 p. — ISBN 5-85270-031-2. (Consultat el 2 de maig de 2021)
? ??????? ???????:1 2 3 Ivanov V. V. Vocalisme // Russkii yazyk. Entsiklopediya / Gl. red. Y. N. Karaulov. — 2-e izd., pererab. i dop. — M.: Bolshaya Rossiiskaya entsiklopediya; Izdatel'skii dom Drofa, 1997. — S. 74-75. — 703 p. — ISBN 5-85270-248-X. (Consultat el 2 de maig de 2021)
? Kasatkin L. L., Klobukov E. V., Krysin L. P. et al. Rus idioma: Ucheb. dlya stud. vyss. ped. uchebnykh uchebnykh uchebnyi / Editat per L. L. Kasatkin. — M.: Academia, 2001. — P. 368-370. — 768 p. — ISBN 5-7695-0361-0.
? Lopatin V. V., Ulukhanov I. S. Llengües eslaves orientals. Rus // Llengües del món. Llengües eslaves / A.M. Moldàvia, S. S. Skorvid, A. A. Kibrik et al. — M.: Academia, 2005. — P. 451. — 444-513 p. — ISBN 5-87444-216-2.
? Kumakhov M. A. Abkhaz-Adyghe languages // Diccionari enciclopèdic lingüístic / Editor en cap V. N. Yartseva. — M.: Sovetskaya entsiklopediya, 1990. — 685 p. — ISBN 5-85270-031-2. (Data d'accés: 2 de maig de 2021)

? Llengües abkhaz-adighe / Kumakhov M. A. // A — Qüestionari. — M. : Bolshaya rossiiskaya entsiklopediya, 2005. — P. 49. — (Bolshaya rossiiskaya entsiklopediya : [v 35 t.] / gl. red. Y. S. Osipov ; 2004-2017, v. 1). — ISBN 5-85270-329-X. (Consultat: 2 de maig de 2021)
? Australian Languages / Testelets Y. G. // A — Qüestionari. — M. : Bolshaya rossiiskaya entsiklopediya, 2005. — P. 91. — (Bolshaya rossiiskaya entsiklopediya : [v 35 t.] / gl. red. Y. S. Osipov ; 2004-2017, v. 1). — ISBN 5-85270-329-X. (Consultat: 2 de maig de 2021)
? Inventari ALEMANY
? Inventari Uigur (Xinjiang) (EA 2612)
? Skorvid S. S. West Slavic languages. Txeca // Llengües del món. Llengües eslaves. — M.: Academia, 2005. — P. 238. — ISBN 5-87444-216-2.
? Inventari eslovac (UZ 2209)
? Yfpfkbpfwbz
? Tikhomirova T. S. Llengües eslaves occidentals. Polonès // Llengües del món. Llengües eslaves / A.M. Moldàvia, S. S. Skorvid, A. A. Kibrik et al. — M.: Academia, 2005. — P. 355 (9). — 444-513 p. — ISBN 5-87444-216-2.
? Ananyeva N. E. Història i dialectologia de la llengua polonesa. — 3a ed., ispr. — M.: Book House "Librokom", 2009. — P. 126, 132-133, 139-140. — 304 p. — (Història de les llengües dels pobles d'Europa). — ISBN 978-5-397-00628-6.
? Tikhomirova T. S. Llengües eslaves occidentals. Polonès // Llengües del món. Llengües eslaves / A.M. Moldàvia, S. S. Skorvid, A. A. Kibrik et al. — M.: Academia, 2005. — P. 353-355 (7-9). — 444-513 p. — ISBN 5-87444-216-2.
? Alisova T.B., Chelysheva I. I. Romanskie yazyki // Yazyky mirai. Romanskie yazyky. — M.: Academia, 2001. — P. 28, 31. — 711 p. — ISBN 5-87444-016-X.
? ??????? ???????:1 2 Bondarko L. V. Glasnye // Russkii yazyk. Entsiklopediya / Gl. red. Y. N. Karaulov. — 2-e izd., pererab. i dop. — M.: Bolshaya Rossiiskaya entsiklopediya; Izdatel'skii dom Drofa, 1997. — P. 87-88. — 703 p. — ISBN 5-85270-248-X. (Consultat el 2 de maig de 2021)

Literatura